

РЕШЕНИЕ

№ 8931

гр. София, 04.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на седми юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЦВ. М.

при участието на секретаря Т. Ц.

като разгледа докладваното от ЦВ. М. Гражданско дело № 20211110173486 по описа за 2021 година

Предявен е установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 411, ал. 1 КЗ за признаване за установено съществуването на парично задължение в размер на сумата от 1 945,05 лв., представляваща 1/2 част от стойността на платено застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“ съгласно полица № BG/22/11600309521 за причинени вреди на л. а. „Сузуки“, с рег. №, вследствие на ПТП от 15.02.2016 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 06.10.2021 г. до окончателното плащане, за която сума по ч. гр. дело № 57580/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 12.10.2021 г.

Ищецът твърди, че на 15.02.2016 г., в ... е настъпило застрахователно събитие – ПТП, предизвикано от страна на водача на влекач „МАН“, модел „ТГХ 18.440 БЛС“, с рег. № ..., с прикрепено към него ремарке с рег. № BT 028 3 CC - П. Х., вследствие на което са причинени материални вреди на автомобил с немска регистрация, а именно: л. а. „Сузуки“, с рег. №, Сочи, че щетата е предявена по претенция Зелена карта от AVUS, като левовата □ равностойност възлиза в размер на 3 890,10 лв., определен на база представени фактури и калкулация. Заявява, че в качеството си на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на влекач „МАН“, модел „ТГХ 18.440 БЛС“, с рег. № ..., с преводно нареждане за кредитен превод от 03.10.2017 г. е заплатил застрахователно обезщетение в посочения размер, поради което встъпва в правата на собственика на увредения автомобил срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на причинителя на вредата – ремарке с рег. № ..., а именно: ответникът ..., до размера от 1/2 от платената сума. В тази връзка се позовава на чл. 59, § 2 от Застрахователния кодекс на Република Германия, според който застрахователят на ремаркетото по застраховка „Гражданска отговорност“ следва да възстанови половината от щетата, тъй като влекачът и ремаркетото представляват една оперативна единица, която е управлявана от делинквентата – П. Х.. Допълва, че е отправил до ответника покана за заплащане на 1/2 от общо платеното застрахователно обезщетение по ликвидационна преписка № 0000-1609-16-602941, а именно: сумата от 1 945,05 лв., но той е отказал това, поради което претендира същата. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът ... е подал отговор на исковата молба, с който

оспорва иска по основание и размер. Не оспорва качеството си на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ по отношение на ремарке с рег. № ... към момента на настъпване на процесното ПТП – 15.02.2016 г. Поддържа, че съгласно решение от 21.01.2016 г. по съединени дела С-359/14 и С-475/14 отношенията между влекача и ремаркетото следва да се уредят по реда на Регламент № 593/2008 г. – РИМ I и Регламент № 864/2007 г. - РИМ II, а именно: според правото на държавата – членка по местоживее на виновния водач, а не по мястото на настъпване на произшествието. В тази връзка посочва, че съгласно приложимия в настоящия случай чл. 479, ал. 1 КЗ стойността на вредите следва да бъде възстановена изцяло от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на теглещото моторно превозно средство, поради което липсва основание за ангажиране на отговорността му. Оспорва претенцията и по размер, като счита, че увреденото МПС е било отремонтирано при завишени цени на материали и труд. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявения иск. Претендира и разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 411, ал. 1 КЗ.

Встъпването в правата на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, който е обезщетил увредения в изпълнение на поети от него с договор за имуществено застраховане „Гражданска отговорност“ задължения, срещу застрахователя по имуществена застраховка „Гражданска отговорност“ на делинквента, се обуславя от осъществяването на следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане с ищеца по отношение на влекач „МАН“, модел „ТГХ 18.440 БЛС“, с рег. № ..., в срока на застрахователното покритие на който вследствие виновно и противоправно поведение на водача на същия да е настъпило застрахователно обезщетение – ПТП; заплащане на застрахователното обезщетение в полза на собственика на увредения автомобил в размер на действителните вреди; да е сключен договор за имуществено застраховане с ответника по отношение на посоченото ремарке с рег. № ... /съгласно уточнителна молба на ищеца от 25.03.2022 г. /л. 206 от делото/.

С определение от 28.02.2022 г. съдът е отделил за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: че на 15.02.2016 г., в ... е настъпило ПТП с участието на влекач „МАН“, модел „ТГХ 18.440 БЛС“, с рег. № ..., застрахован при ищеца по застраховка „Гражданска отговорност“, с прикрепено към него ремарке с рег. № ..., застраховано при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“, както и автомобил с немска регистрация, а именно: л. а. „Сузуки“, с рег. № ..., вследствие на което на последния са причинени материални вреди, както и, че в качеството си на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ в изпълнение на договорното си задължение – на 03.10.2017 г. ищецът е заплатил застрахователно обезщетение в размер на 3 890,10 лв. в полза на собственика на увредения автомобил.

Нещо повече, за тяхното осъществяване свидетелстват и събраните по делото писмени доказателства – застрахователна полица за застраховка „Гражданска отговорност“ № BG/22/116000309521, сключена между и ... – клон Велико Търново, по силата на която за периода от 29.01.2016 г. до 28.01.2017 г. ищецът е поел задължение да носи риска от настъпване в правната сфера на застрахованите лица на гражданска отговорност за причинени на трети лица имуществени или неимуществени вреди при управлението или по повод притежаването на влекач „МАН“, модел „ТГХ 18.440 БЛС“, с рег. № ...; извадка от публичния регистър на Гаранционния фонд, според която към 15.02.2016 г. по отношение на ремарке с рег. № ... е бил налице действаща застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника ..., с период на валидност от 28.07.2015 г. до 27.07.2016 г., протокол за ПТП от 15.02.2016 г., съставен от длъжностно лице при Полицийско управление – гр. Хановер, в

който е удостоверено настъпването на ПТП с участието на влекач „МАН“, модел „ТГХ 18.440 БЛС“, с рег. № ... и прикачено към него ремарке с рег. № ..., управлявани от П. Х., както и л. а. „Сузуки“, с рег. №, управляван от К. Д. вследствие на което на същите са били причинени материални вреди, експертен доклад от 22.02.2016 г., опис по щета, 4 броя фактури, както и нареждане за кредитен превод от 03.10.2017 г., удостоверяващо заплащането от ищеца на сумата от 3 890,10 лв. в полза на собственика на увредения автомобил във връзка с предявена по претенция Зелена карта щета, както и изводите на приетото по делото без оспорване от страните заключение на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза, въз основа на които, преценявайки ги съвкупно с данните, които се извличат от писмените доказателства по делото, обсъдени по-горе, действително може да се направи извод, че в срока на застрахователно покритие по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ - на 15.02.2016 г., около 13:08 ч., управляваната от П. Х. обща композиция от влекач „МАН“, модел „ТГХ 18.440 БЛС“, с рег. № ..., с прикрепено към него ремарке с рег. № ..., е била паркирана на паркинг „Бумелсбампе“ на автомагистрала „ВАВ 7“, в посока ..., в района на км. 120, като при предприемане на маневра за движение на заден ход за излизане от пакинга водачът реализира съприкосновение с намиращия се зад него л. а. „Сузуки“, с рег. №, а в причинна връзка с настъпилото по вина на водача П. Х. пътно-транспортно произшествие били причинени вреди в предната част на лекия автомобил, а именно: преден напречен носач, предна долна завършваща ламарина, предна преграда, държач предна преграда, решетка долна, решетка лява, решетка дясна, емблема предна, капак преден, ключалка преден капак, фар ляв, фар десен, броня предна, държач предна броня ляв, държач предна броня десен, радиатор воден, ролбар преден, преден десен надлъжен носач и др.

По делото не се спори, че съобразно Застрахователния кодекс на Република Германия застрахователят на влекача и застрахователят на ремаркетото поделят половината от сумите за обезщетение за причинените от виновното поведение на водача щети – арг. чл. 59, § 2 от същия, в какъвто смисъл са и изложените от ищеца твърдения.

В случая, спорните по делото въпроси касаят две групи обстоятелства, а именно: 1/ начина на определянето на размера на претендираното регресно вземане и 2/ кое е приложимото право към отговорността на страните – по мястото на настъпване на процесното ПТП /Застрахователният кодекс на Република Германия/ или по мястото на постоянно местоживеење на виновния водач /КЗ на Република България/.

Най-напред съдът намира, че дължимото обезщетение за вреди следва да се определи по цени в Република Германия, тъй като увредения л. а. „Сузуки“, с рег. № е собственост на чуждестранно лице и поправянето на същите е извършено именно в Република Германия. Ето защо, съдът възприема установените от представените по делото фактури и доказателства за заплащане размери, заплатени от застрахователя - ищец, а не средните пазарни цени в Република България, посочени от вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза. Съобразяването на средните пазарни цени в Република България не би довело до пълно обезщетяване на настъпилите вследствие на процесното ПТП вреди.

На следващо място по основния спорен въпрос между страните относно приложимото право към отговорността им съдът споделя актуалната съдебна практика, застъпена в решение № 685/30.03.2022 г., постановено по в. гр. д. № 10877/21 г. по описа на СГС, III-Б състав, а именно: че според Решение на Съда на ЕС от 21.01.2016 г. по съединени дела C-359/14 и C-475/14, при пътнотранспортно произшествие, причинено от теглещо превозно средство, снабдено с ремарке, приложимото право спрямо регресния иск на застрахователя на теглещото превозно средство, който е изплатил обезщетение на пострадалия при произшествието, предизвикано от водача на това превозно средство, срещу застрахователя на тегленото при произшествието ремарке, се определя съгласно чл. 7 от Регламент № 593/2008 г. (Регламент „Рим I“), ако правилата на деликтната отговорност, приложими

спрямо това произшествие по силата на чл. 4 и следващите от Регламент № 864/2007 г. (Регламент "Рим II") предвиждат разделяне на задължението за поправяне на вредите, т. е. предвиждат отговорност на собственика или държателя на ремаркетото наред с отговорността на собственика или ползвателя на теглещото превозно средство за възстановяване на вредите на пострадалото лице.

В т. 54 от горепосоченото решение изрично се посочва, че задължението на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ да обезщети причинена на пострадало лице вреда не произтича от настъпването на самата вреда (чийто фактически състав, но и кръга лица, отговорни за обезщетяване на вредата, действително се определят според приложимото право по чл. 4 и следващите от Регламент „Рим II“), а от договора, който го обвързва с отговорното застраховано лице, а в т. 61 и 62 от същото се посочва, че на първо място следва да се определи по какъв начин следва да бъде разпределено обезщетението за претърпените вреди в полза на пострадалото лице между водача и собственика на теглещото превозно средство, от една страна, и от друга страна, държателя на ремаркетото, в съответствие с правилата на приложимото национално право по силата на Регламент „Рим II“, а на второ място следва да се определи, в съответствие с чл. 7 от Регламент „Рим I“, кое е приложимото право спрямо договорите за застраховка, сключени между застрахователите – ищци в главните производства, и съответните застраховани от тях лица, за да се прецени дали и в каква степен тези застрахователи могат по пътя на суброгацията да упражнят правата на пострадалото лице спрямо застрахователя на ремаркетото.

От изложеното следва, че чл. 7 от Регламент „Рим I“ се прилага в случаите, в които правилата на деликтната отговорност, приложими спрямо произшествието по силата на чл. 4 и следващите от Регламент „Рим II“, предвиждат разделяне на задължението за поправяне на вредата. Настоящият случай е именно такъв – приложимото материално право в отношенията между пострадалия и застрахователя е това на Република Германия, което предвижда разделяне на отговорността между застрахователя на влекача и застрахователя на ремаркетото, поради което и приложимото материално право в отношенията между застрахователите на влекача и на тегленото от него ремарке следва да се определи по реда на чл. 7 от Регламент „Рим I“.

В случая обаче, доколкото в частност страните не са избрали приложимо право и няма съмнение, че двамата застрахователи имат обичайно местопребиваване на територията на Република България, то приложимо се явява българското право, а отделно от това следва да се посочи, че и двете застраховки са задължителни по смисъла на чл. 7, § 4 от Регламент „Рим I“, като именно КЗ на Република България регламентира както задължението за сключване на застраховките - чл. 483 КЗ, така и обема на застрахователното покритие по тях, в т. ч. покритите рискове при застраховки „Гражданска отговорност“ от притежаване и използване на ремарке - чл. 479 КЗ.

Съгласно разпоредбата на чл. 479, ал. 1 КЗ /приложимо право съгласно чл. 7 от Регламент „Рим I“/, вреди, нанесени от ремарке, което е свързано с моторно превозно средство и е функционално зависимо от това моторно превозно средство по време на движение, и/или когато то се е откачило по време на движение, се покриват от застрахователя по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, свързана с притежаването и ползването на теглещото моторно превозно средство. Следователно, отговорността на ответника по процесния договор за застраховка „Гражданска отговорност“ не включва задължение за обезщетяване на вреди, нанесени при движение на ремаркетото от теглещо превозно средство, както е в настоящия случай.

Ето защо, предявеният от срещу ..., в качеството му на застраховател на гражданската отговорност на тегленото ремарке, иск с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 411 КЗ за сумата от 1 945,05 лв., представляваща 1/2 част от стойността на платено

застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“ съгласно полица № BG/22/11600309521 за причинени вреди на л. а. „Сузуки“, с рег. №, вследствие на ПТП от 15.02.2016 г., е неоснователен и следва да се отхвърли изцяло.

По отговорността за разноски:

С оглед изхода на спора – цялостна неоснователност на иска, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника се следва юрисконсултско възнаграждение от 100,00 лв., отнасящо се единствено за настоящото исково производство, доколкото съдът е обвързан от представения от него списък по чл. 80 ГПК /л. 229 от делото/, с който не се претендира такова и за производството по ч. гр. дело № 57580/2021 г. по описа на СРС, 79 състав. Съдът определи същото в минимален размер на основание чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като съобрази липсата на фактическа и правна сложност на делото, както и вида и обема на извършената дейност от пълномощника му, който не е осъществил реално процесуално представителство по време на проведените открити съдебни заседания. При този изход на спора сторените от заявителя – ищец разноски следва да останат за негова сметка.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от, ЕИК, със седалище и адрес на управление: ... срещу, ЕИК ... със седалище и адрес на управление: ..., установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 411, ал. 1 КЗ за признаване за установено съществуването на парично задължение в размер на сумата от **1 945,05 лв.**, представляваща 1/2 част от стойността на платено застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“ съгласно полица № BG/22/11600309521 за причинени вреди на л. а. „Сузуки“, с рег. №, вследствие на ПТП от 15.02.2016 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 06.10.2021 г. до окончателното плащане, за която сума по ч. гр. дело № 57580/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 12.10.2021 г.

ОСЪЖДА, ЕИК, със седалище и адрес на управление: ... да заплати на, ЕИК ... със седалище и адрес на управление: ..., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **100,00 лв.**, представляваща юрисконсултско възнаграждение в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____